

ЦАРСКАТА ПЛАНИНА.

I

Нѣкога, много отдавна Иерусалимъ и Божии гробъ бѣха паднали подъ властѣта на турцитѣ. Събираха се войски по всички крайща на Европа, за да освободатъ Светитѣ мѣста. Войниците носѣха на дрехитѣ си пришити крърстове и се казваха кръстоносци.

Единъ отъ първитѣ, който се записа въ кръстоносцитѣ, бѣше графъ Турелъ. Той имаше малка петгодишна дъщеря, — Изабела, която бѣше силно привързана къмъ него. Когато момиченцето, узна че любимия ѝ татко ще замине на походъ, макаръ и още твърде малка, затъгува силно.

Дойде уречения день за тръгване на отряда. Отъ високия чардакъ на кѣщата Изабела и майка ѝ изпратиха съ очи войскитѣ, докато се скриятъ задъ околнитѣ височини.

Майката и дъщерята се почувствуваха съвсемъ усамотени. Радостнитѣ дни се свършиха. Тѣ заживѣха само съ надежда за щастливото възвръщане на бащата.

Днитѣ и месецитѣ минаваха единъ следъ другъ. Отъ кръстоносцитѣ нѣмаше никакво извѣстие. Майката се измѣчваше отъ лоши предчувствия, а Изабела потѣжваше въ дълбока скръбъ.

Предчувствията на майката за нещастие, се оправдаха. Въ едно сражение съ неприятеля графъ Турелъ, тежко раненъ, падна въ пленъ. Невѣрниците го хвърлиха въ затвора и не се грижеха вече за него.

Изминаха три години. Кръстоносцитѣ се върнаха, но графа го нѣмаше. Никой нищо не знаеше за него. Голѣмата господарска кѣща се покри съ дълбокъ трауръ.

Но малката Изабела все не можеше да повѣрва че нейниятъ добъръ татко никога нѣма да се върне вече. Тя съ нетърпение го очакваше всѣки день.

Наближаваше Богоявление. Вънъ върлуваше страшна зима. Слугитѣ и слугинитѣ отъ кѣщата на графа се събираха всѣка вечеръ на сѣдянка, за да